36. "பூர்ணம்" என்கையாலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

(பூர்ணமென்கையாலே) என்றது *பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே—ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்* என்று ச்ருதிசொல்லுகையாலே யென்றபடி. (எல்லா குணங்களும் புஷ்கலங்கள்) என்றது—ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணங்களோடு கார்யாபாதகங்களான குணங்களோடு வாசியற ஸகல கல்யாண குணங்களுமிவ்விஷயத்திலே ஸம்பூர்ண மென்றபடி. .... (36)

37. ஆனால், *வாஸுதேவோஸி பூர்ண:* என்கிற பரத்வத்திற் காட்டில் இங்குத்தைக் கேற்றமென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

37. ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப் போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே.

(ப்ரபத்திக் கபேக்ஷிதங்களான) என்றது—உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமவையான வென்றபடி. (ஸௌலப்யாதிகளாவன)—கண்டு பற்றுகைக் குறுப்பான ஸௌலப்யமும், மேன்மை கண்டகலாமைக் குறுப்பான ஸௌசீல்யமும், கார்யஞ் செய்யுமென்று விச்வஸிக்கைக் குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும், குற்றங்கண்டு வெருவாமைக் குறுப்பான வாத்ஸல்யமும். *நிகரில் புகழாய்* இத்யாதியாலே—இந்நாலு குணத்தையுமிறே ஆழ்வாரருளிச்செய்தது.

(இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றது—பரத்வத்தில் இக்குணங்களெல்லா முண்டா யிருக்கச் செய்தே, பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிற விடமாகையாலே, பகல்விளக்குப்போலே ப்ரகாசமற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமான விடத்தில் தண்மைக் கெல்லைநிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையாலே, அந்தகாரத்தில் தீபம்போலே அத்புஜ்வலமாய்த் தோற்றுமென்றபடி. விஷயமுள்ள விடத்தேயிறே குணங்கள் ப்ரகாசிப்பது; அங்குள்ளாரும் சீலாதி குணநுபவம் பண்ணுகைக்கு வருவதிங்கேயிறே. ஸௌலப்யம் முன்னாக வருளிச்செய்தது-கண்டுபற்றுகைக் குறுப்பான ஸௌலப்யமே ப்ரபத்திக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக. .... (37)

38. "இக்குணங்கள் ப்ரகாசிப்பதிங்கே" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி.

38. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தான் ஆதரித்து நிற்கிறவிடம்.

(பூர்த்தியாவது)—அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம்; அத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது—இவனிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாகை வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாயிருக்கை. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) *ஸ்வாதீந ஸ்வரூபாதிமத்த்வம்; அத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளுகையாவது—ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளையுடையனாகை. *ததிச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தேவை பக்தவத்ஸல:, ஸ்நாநம் பாநம் ததா யாத்ராம் குருதேவை ஜகத்பதி:; ஸ்வதந்த்ரஸ் ஸஜகந்நாதோப்யஸ்வதந்த்ரோ யதாததா—ஸர்வசக்திர்ஜகத்தாதாப்யசக்த இவ சேஷ்டதே" என்னக்கடவதிறே. *அர்ச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி:* என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

தன்னிச்சையொழிய இவற்றைக் குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக் கொண்டு) என்கிறார். (தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்) என்றது—தானிப்படி ஸுலபனாய்வந்து நின்றால் அரியவனெளியவனாய் நிற்கப் பெற்றோமே! என்று விரும்பி மேல்விழுகை யன்றிக்கே, அவ்வெளிமை தானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தான்விடமாட்டாத வளவன்றிக்கே அவர் களையொழியச் செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிறஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரமென்கை. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே—ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களும், தன்னை யநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கையாலே—ஸ்வாமித்வ வாத்ஸல்யங்களுமிங்கே தோற்ற நின்றதிறே.

அன்றிக்கே, (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும் குணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதாநமான ஸௌலப்யத்தையே யோடவைத்தாராகவுமாம்; அப்போது, இவ்விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கிறாரென்று வாக்ய ஸங்கதியாகக்கடவது. கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி நித்ய ஸந்நிதிபண்ணுகிற வளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை ஸாபேக்ஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக் கொண்டு, தன்னை யநாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தானாதரித்து நிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்யமில்லையிறே; *ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோஹ மாத்மநாம் பததாமத:, பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ் ஜ்யாயாம்ச்சைவோத்தரோத்தர:; ஸௌலப்யதோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோஹ்யுத்தரோத்தர:* என்று பரத்வாதிகளெந்திலும் ஸௌலப்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே. பூர்வபூர்வத்திற் காட்டிலுத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்யமதிசயித்திருக்குமென்று தானே யருளிச்செய்கையாலே, ஸௌலப்யத்துக்கெல்லை நிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே. .... (38)

39. பரத்வாதிகளுடைய தௌர்லப்யத்தையும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (பூகதஜலம்) என்று தொடங்கி.

39. பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம் போலே பரத்வம்;
பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விபவங்கள்; அதிலே
தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்.

த்ருஷ்ணார்த்தனுக்கு தேசாந்தரத்திற் போகவேண்டாதபடி நிற்கிற விடந்தன்னிலே யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், கொட்டும் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக் கிடையாத பூகத ஜலம்போலே யாய்த்து—கண்டு பற்றவேணுமென்றாசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலே யிருக்கச்செய்தேயும் *கட்கிலீ* என்கிறபடியே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்கயோகரூப யத்நத்தாலே காணவேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம். அவனுக்கு, அண்டத்துக்குப் புறம்பே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலேயாய்த்து இவனுக்கும் *அப்பால் முதலாய்நின்ற வளப்பரியவாரமுது* என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பால்பட்டிருக்கிற பரத்வம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தர்ப்பூதமாயிருக்கச் செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபமான பாற்கடல்போலேயாய்த்து இவனுக்கும் *பாலாழிநீகிடக்கும் பண்பையாங்கேட்டேயும்* என்கிறபடியே, கேட்டிருக்குமத்தனை யல்லது, சென்றுகாண

வரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். ப்ரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்கு உபஜீவ்யமாய் பாச்சாத்யனானவனுக்கு துர்லபமான பெருக்காறு போலேயாய்த்து *மண்மீதுழல்வாய்* என்கிறபடியே பூமியிலே யவதரித்து ஸஞ்சரித்தும், தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளானவிவனுக்குக் கிட்டாதபடியான விபவம். முன்பு சொன்னவைபோலன்றிக்கே, அவனுக்கு விடாய் கெடப் பருகலாம்படி பெருக்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாய்த்து இவனுக்கும் தேச கால கரண விப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே, கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் என்றுமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படி நிற்கிற *பின்னானார் வணங்குஞ் சோதியான அர்ச்சாவதாரம்.

பௌமநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு என்கிறபடியே - பலவிடங்களிலும் ஸந்நிதிபண்ணி நிற்கும்படியை நினைத்திறே (மடுக்கள் போலே) என்று பஹுவசநத்தாலே யருளிச்செய்தது. அவதார குணங்களெல்லாம் அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதார விக்ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பல விடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டிருக்கையாலும் (அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே) என்கிறது. ... . (39)

40. இப்படி ஆச்ரயண ருசிபிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயத்வே ஸௌலப்யமா யிருக்குமளவே யன்று, ருசிஜநகத்வாதிகளும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்துக் குண்டென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

40. இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தா லுபாயமாய், உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.

ப்ரக்ருதமான ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தை யுட்கொண்டு (இதுதான்) என்று பராமர்சிக்கிறார். (சாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வொண்ணாமையாவது—ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களானவை அருசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய தோஷாதிக்யத்தையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய குணாதிக்யத்தையும் உபதேசித்தாலும், அவற்றால் இதரவிஷயங்களை விட்டு இவ்விஷயத்தைப் பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை. துர்வாஸநாபலம் உபதேசத்தை நிரர்த்தகமாக்கி விடுமிறே; *ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர் பாவிதா ந்ருணாம், தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதேசோ நிரர்த்தகஃ* என்னக்கடவதிறே.

(விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போருகையாவது)–*சிலம்படி யுருவிற் கருநெடுங் கண்ணார் திறத்தனாயறத்தையே மறந்து—புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி* என்றும், *சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக் காதலே மிகுத்துக் கண்டவா திரிந்த* என்றும், *மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதர விஷயங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய், *யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு, பகவத் விஷயத்தில் முகம்வைக்க விசையாதே வர்த்திக்கை;

இப்படி போரும் சேதநர்க்கு, (வைமுக்க்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கையாவது)— *போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து தன் பாலாதரம் பெருகவைத்த வழகன்* என்கிறபடியே—ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டோ மென்றிருக்கு மிருப்பைக் குலைத்து, கண்ட கண் மாறவைக்க மாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறந்தா லுபாயமாகையாவது)—இப்படி தன் வைலக்ஷண்ய தர்சநத்தாலே தன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணுமென்னும் ருசி பிறந்தவநந்தரம், *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திக்குத் தானே ஸாதநமாகை. (உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினல் போக்யமுமா யிருக்கையாவது)—தன்னை யுபாயமாகப் பரிக்ரஹித்தால், உபேயஸித்திக் கொரு தேச விசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்கவேண்டாதே *அணியரங்க னென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே* என்றும், *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக் கோனே* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய போக்யமாயிருக்கையாலே தானே உபேயமுமா யிருக்கை.

ஆக, ப்ரபத்திக்கு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேணுமென்றும், அதுதானுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே யென்றும், அத்தைப் பற்ற ஆழ்வார்களெல்லாரும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலே யென்றும், இவ்விஷயத்திலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்களென்றும், விசேஷித்து ப்ரபத்திக்கபேக்ஷித குணங்கள் விசதமாக ப்ரகாசிப்பதிங்கேயென்றும், இது தான் தன்னுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளை யழியமாறி தன்னை யநாதரிப்பாரை யாதரித்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸ்தலமென்றும், பரத்வாதிகள் ஒரோரு ப்ரகாரத்தாலே துர்லபம், இது ஸர்வப்ரகார ஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயன்று, இவ்விஷயம் ருசிஜநகமுமாய் உபாயோபேயமுமா யிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தால்—உபாயோபேயங்க ளிரண்டும் தானேயாய், ஸ்வேதர விஷய விரக்தி பூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிப்பிக்குமதாய், ஸர்வ ஸுலபமாய், தன் படிகளை யழியமாறிக்கொண்டு தன்னை யநாதரிப்பாரையு மாதரிக்குமதாய், ப்ரபத்த்யபேக்ஷித குணோஜ்ஜ்வலமாய், ஸமஸ்தகுண ஸம்பூர்ணமாய், ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தர்க்கு உபாயவரண விஷயமாயிருந்துள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமென்ற தாய்த்து. .... (40)

41. (ப்ரபத்திக்கு தேச நியமம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-உபாய வரணத்மிகையான ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவமும் விஷய நியமமும் தர்சிப்பிக்கப்பட்டது; இப்படி விஷய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்த வநந்தரம் பகவச்சாஸ்த்ராதி ஸித்தமான அதிகாரி விசேஷங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதிகாரி விசேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) என்று.

41. இதில் ப்ரபத்திபண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்.

அதாவது—ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் ப்ரபதந ஹேது பேதத்தாலே மூன்று வகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை. .... (41)

42. அவர்களாரென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞரும்) என்று தொடங்கி.

42. அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திபரவசரும்.

(அஜ்ஞராகிறார்)—பகவல்லாபத்துக்கு உறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாந மில்லாதவர்கள். அஜ்ஞாநம் அசக்திக்கு முபலக்ஷணம். (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கு மஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்று மேலே யிவர் தாமே யருளிச் செய்கிறாரிறே. (ஜ்ஞாநாதிகராகிறார்). ஜ்ஞாந சக்திகள் உண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், பகவ தத்யந்த பரதந்த்ரமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே, உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக் கீடான ஜ்ஞாந பூர்த்தியுடையவர்கள். (பக்தி பரவசராகிறார்)—ஒன்றையு மடைவுபட வநுஷ்டிக்க க்ஷமரல்லாதபடி பகவத் ப்ரேமாதிசயத்தாலே சிதிலகரணரா யிருக்குமவர்கள். .... (42)

43. இப்படி யிவ்வஜ்ஞாநாதிக ளடியாக ப்ரபத்தி பண்ணினவர்க ளின்னாரென்னுமிடம் காணலா மிடமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

Srivatsam

43. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள்; ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள்; பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

(அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது—இதரோபாயாநுஷ்டாநத்தி லிழிகைக் கீடான ஜ்ஞாநாதிகள் முதலிலே யில்லாமையாலே, அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு பகவத் விஷயத்திலே பரந்யாஸம் பண்ணினவர்களென்றபடி. (அஸ்மதாதிகள்) என்று—ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே மந்தாதிகாரிகளோடே தம்மையும் கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது—உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாசக மென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே வந்த ஜ்ஞாந பூர்த்தியாலே அநந்ய கதிகளாய்க் கொண்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதி ந்யஸ்தபரரானவர்களென்றபடி. (பூர்வாசார்யர்களாகிறார்) நாத யாமுந யதிவராதிகள். (பக்தி பாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது—பகவத்ப்ரேம பௌஷ்கல்யத்தாலே, *காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்* என்றும், *இட்டகா லிட்டகை* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே—சிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன் பக்கலிலே பரஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்களென்றபடி. பக்தி பரவசர்க்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணப் போகாதென்னுமிடம் *உன்னைக் காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெங்குற்றேனு மல்லேன்* என்றும், *என் கொள்வன்* என்கிற பாட்டிலும் ஆழ்வார் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச் செய்தாரிறே. .... (43)

44. இப்படி அஜ்ஞாநாதிகளோரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு மூலமின்னதென்கிறார் (இப்படி என்று தொடங்கி).

44. இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

அதாவது—அஜ்ஞாநாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியுமாகிற இவை மூன்றிலும், மூவர்க்கு மந்வய முண்டாயிருக்கச் செய்தே, ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றில் ஒரொன்றே இவ்வதிகாரிகள்பக்க லுறைத்திருக்கையாலே யென்கை.

இத்தால்—முற்பட்டவர்கள் பக்கல் ஜ்ஞாந பக்திகளிரண்டும் குறைந்து அஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும்; நடுவிலவர்கள் பக்கல், அஜ்ஞாந மல்பமாய் பக்தியுமளவுபட்டு ஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும்; பிற்பட்டவர்கள் பக்கல், அஜ்ஞாநம் அத்யல்பமாய் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுங் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே, ப்ரேமமே கரைபுரண்டிருக்கும்; ஆகையால், எல்லா மெல்லார் பக்கலிலு முண்டேயாகிலும் அல்பங்களானவை கிடக்கச் செய்தே அதிகமானதுவே அவ்வவர்க்கு ப்ரபதந ஹேதுவாமென்றதாய்த்து. இந்த யோஜநைக்கொரு குறையுண்டு. மயர்வற மதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் அஜ்ஞாநம் சிறிது கிடக்கிறதுண்டென்று கொள்ள வேண்டி வருகையாலே, ஆனால் செய்வதென்னென்னில், (ஊற்றத்தைப் பற்ற) என்கிறவித்தை அநுஸந்தாநபரமாக்கி யோஜிக்குமளவி லிவ்விரோதமில்லை; அப்போது (இப்படி) இத்யாதிக்கு—அஜ்ஞாநாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியுமாகிற இம்மூன்றினுடையவு மநுஸந்தாநம் மூவர்க்கு மேதேனுமொருபடி யுண்டாயிருக்கச் செய்தே ஒரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றிலோரொன்றிலே யிவ்வதிகாரிகளுக் கூற்றமாகையாலே யென்று பொருளாகக் கடவது. அதாவது—அநந்யகதிகளாய் ப்ரபந்நராகைக்குடலான அஜ்ஞாநாதி த்ரயாநுஸந்தாநமும் மூவர்க்கு முண்டானாலும், மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரசுரமானதே தந்தாமுக் கநந்யகதிகளாய் ப்ரபத்தியி லிழிகைக்கு ஹேதுவாக வநுஸந்தித்திருக்கையாலே யென்றபடி. இதில் ப்ரதமாதிகாரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் ஸ்வரஸம்; நடுவு சொன்னவர்களுக்கும், ப்ராமாணிகராகையாலே அஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸவாஸந நிவ்ருத்தி கூடாமையால், அஜ்ஞாநாநு ஸந்தாநம் கூடும்; பிற்பட்டவர்கள் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் நைச்ய நிபந்தநமா மித்தனை. ... ... (44)

45. இவ்வஜ்ஞாநாதி த்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிறார் (இம்மூன்றும்) என்று தொடங்கி.

45. இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

(மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றது—ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு மூலம் கர்ம நிபந்தநமான அசித் ஸம்பந்தமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்வத்தைப் பற்றிவரும்; இதர ஸாதநங்கள் ஸ்வரூப விருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக் குடலான ஜ்ஞாந பூர்த்திக்கடி மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிற ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்ம தத்வத்தைப்பற்றி வரும்; ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி கரணசைதில்யத்தைப் பண்ணும் பக்திவிவ்ருத்திக்குக் காரணம் * **காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி** *

என்னும் பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகையாலே பக்திபாரவச்யம் பகவத்தத்த்வத்தைப் பற்றிவரு மென்றபடி. ... ... (45)

46. அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதி த்ரயத்திலுமந்வய முண்டாயிருக்க, ஒரொன்றே ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது (ஊற்றத்தைப்பற்ற) என்றிறே சொல்லிற்று; இப்படி ஏகாதிகாரி பக்கலிலே இம்மூன்று முண்டென்னு மிடங் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (என்னான்) என்று தொடங்கி.

46. * என்னான் செய்கேன் * என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டு.

அதாவது—எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்தி கண்டிரங்கக் காணாமையாலே, தன்னைப் பெறுமிடத்தில் சில ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக் கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என் செய்கேன்; ஜ்ஞாநம் தந்தோமே என்னில், நீ தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தை யுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் அப்ராப்த மென்றிருக்கிற நானென் செய்கேன்; ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதாகிலும் உன்னைப் பெறலாமாகில் அது தன்னை அநுஷ்டிக்கலாய்த்திறே ஜ்ஞாந மாத்ரத்தைத் தந்தாயாகில், பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்க க்ஷமனல்லாதபடி பக்தி பரவசனான நானென்செய்கேன் என்று இம்மூன்று மாழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாகையாலே அவ்விடத்திலே இம்மூன்று முண்டென்கை. ஆகையால் இவ்விடத்திலே காணலாமென்று கருத்து. .... (46)

47. ஆனா லிம்மூன்றும் அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தி காரணமாகிறதோ வென்ன? (அங்கொன்றைப் பற்றி யிருக்கும்) என்கிறார்.

47. அங்கு ஒன்றைப்பற்றி யிருக்கும்.

அதாவது—அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ஊன்றி யிருக்கிற பக்திபாரவச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப் பற்றி யிருக்குமென்றபடி. .... (47)

48. இந்த ஹேதுத்ரய மடியாக வரும் ப்ரபத்திகளில் முக்க்யமேதென்ன? (முக்க்யமதுவே) என்கிறார்.

48. முக்க்யம் அதுவே.

அதாவது—பக்தி பாரவச்யமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில் ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற வுண்டாகையாலே அதுவே முக்க்ய மென்றபடி. ... (48)

49. இவ்வதிகாரித்ரயத்துக்கும் ப்ரமாண முண்டோ வென்ன? ப்ரதமம் பட்டரருளிச்செய்ததொரு ச்லோகத்தை யுதாஹரிக்கிறார் (அவித்யாத:) என்று தொடங்கி.

49. "அவித்யாத:" என்கிற ச்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதி கதி மந்யா மவிதுஷாம், கதிர் கம்யச்சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிநந்தாஹ்வய மநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி: இச்ச்லோகார்த்தம், ஜிதந்தா வ்யாக்யாநோபோத்காதத்திலே, "ப்ரபத்திக் கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பக்திபரவசருமென்று த்ரிவிதமாக பட்ட ரருளிச்செய்தாரிறே" என்று தொடங்கி, *அஜ்ஞனுகிறான்—பகவல்லாபத்துக்குத் தன்பக்கலில் ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனுகிறான்—தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்கவொண்ணுத வைபவத்தையுடையவனீச்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்யஸாத்யனென்றிருக்குமவன்; பக்திபரவசனுகிறான்—ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாயிருக்கச்செய்தே அடைவுபட அநுஷ்டிக்கமாட்டாதவன்; இவர்கள் மூவரும், பகவத்விஷயமொழிய வேறு உபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள்; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய், ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்" என்று, ஜிதந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனை ஸ்ரீசௌநகபகவான் வ்யாக்க்யாநம் பண்ணப் பெறுவதே! என்கிறார்" என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

(ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் ப்ரபதந ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; இந்த ச்லோகத்தில், பகவதநந்ய ஸாத்யத்வ ஜ்ஞாநம் ப்ரபதநஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால், இரண்டும் ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அநந்யகதித்வ பூர்வகமான ப்ரபதநத்துக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ள வேணும். கீழுமிதுதானே அர்த்தமானுலோவென்னில், ஒண்ணுது; (இம்மூன்றும் மூன்றுதத்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றத்தோடு சேராமையால். ... (49)

50. அநந்தரம், இவ்வர்த்த விஷயமாக, அகிலஜகந்மாதாவாய் ஆப்ததமையான பிராட்டி லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தி லருளிச்செய்த வசநத்தை யுபாதாநம் பண்ணுகிறார் (இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்) என்று.

50. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்."

இதம் சரண மஜ்ஞாநா மிதமேவ விஜாநதாம், இதம் திதீர்ஷதாம் பார மிதமாநந்த்ய மிச்சதாம் இந்த ச்லோகத்தில், *இதம்* என்று பராமர்சிக்கிறது கீழ்ச்சொன்ன சரணுகதியை. *அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்யமாம் ஸ்திதிமாஸ்திதா, சரணுகதி ரக்ர்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீ* என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது. (இயம் என்று ஸ்த்ரீலிங்க நிர்தேசமன்றிக்கே, * இதம் * என்ற நபும்ஸக லிங்க வ்யத்யயம் சரணசப்த விவக்ஷையாலே. இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்புடமாகச் சொல்லுகையாலே, மேல் பக்திபரவசரைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். *இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம்* என்றது-சடக்கென அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையையுடையார்க்கென்றபடி. *ஆநந்த்ய மிச்சதாம்* என்றது ஸ்வரூபப்ராப்த பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பெற்றாலல்லது தரிக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி. இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய பூமாவாலே வருமவையிறே. பக்திபாரவச்யம் உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்தில் அசக்திக்கு முறுப்பாய், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலு மிஷ்டப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்கு முடலாயிறே யிருப்பது; அதில், விளம்பாக்ஷமதைக் குடலான

ஆகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அசக்திக்குடலாக வன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில்; அதிகாரித்ரை வித்யம் தர்சிப்பிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாண மாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. *அவித்யாத:* என்கிற ச்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக் குடலாகச் சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பிந்நமாயிருக்கச் செய்தே, அதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வத்தைச் சொன்னப்போலே. ... (50)

51. ஆக, ப்ரபத்த்யதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாராய் நின்றார்கீழ்; இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ப்ரபத்தியே முக்க்யமென் றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. ஏவம்பூத ப்ரபத்தி நிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனையு பேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்கு நிதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பக்திதன் னிலே) என்று தொடங்கி.

51. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவ தாயிருக்கும்.

(பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது)—கரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்ந க்ஷமரன்றிக்கே அவனே யுபாயமாக அத்யவஸித்து, அவன் வரவு பார்த் திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலே யாகிலும் அவனை யிப்போதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸ்தை விளைகை. (இது) என்று—ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்தை பிறந்தால் ப்ரபத்தி குலைகையாவது *என்னான்செய்கேன்* என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்று பகவதி ந்யஸ்தபரரா யிருக்கு மிருப்புக்குலைகை. .... (51)

52. இப்படி ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்தா பேதம் விளைக்குமத்தை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னை) என்று தொடங்கி.

52. தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

(தன்னைப் பேணப் பண்ணுகையாவது)—*காறைபூணும்* இத்யாதியிற்படியே—அவன் வரவுக் குடலாகத் தன்னை யலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது—பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்னத்திலே மூட்டு மென்றபடி. இது, மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்கு முபலக்ஷணம். (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது)—அரைக்ஷண மவனையொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வய த்னத்திலே மூளும்படி பண்ணின வதுதானே, அவன் வரக்கொள்ள விளம்ப ரோஷத் தாலே *போகு நம்பி* *கழகமேறேல் நம்பி* என்று அவனை யுபேக்ஷித்துத் தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவை யிரண்டாலும்—*என்னான் செய்கேன்* என்றும், *தரியேனினி* என்று மிருக்கு மிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விளைக்கு மென்ற படி. ஆகையாலே, ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலைந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதிகளி லிழிகைக்கடி—பக்தியினுடைய அவஸ்தா பேதமென்று கருத்து. ... ... (52)

53. (தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்று—எம்பெருமான் வருகைக் குடலாக க்ருஷி பண்ணுகையும் அவன் வரக்கொள்ள அவனையுபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கும்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்தா விசேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விளைக்கும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்கள் தத்விஷய மாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம்பந்தி வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் காணலா மென்கிறார் மேல் (இந்த என்று தொடங்கி)

53. இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் தருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்.

(இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள்) என்று—கீழ்ச் சொன்னவைதன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்க ளென்றபடி. அவை யாவன—அநுபாவ்ய விஷய மொருபடிப்பட்டிரா நிற்கச் செய்தே, அத்தை யநுபவிக்கிறவர்களுக்கு தாரகமாய்த் தோற்றுகையும், பாதகமாய்த் தோற்றுகையும். (கல்யாண குணங்கள்) இத்யாதி. * கோவிந்தன் குணம்பாடி யாவி காத்திருப்பேனே * என்று தாரகமாகவும் * வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களையுடையாய் * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே — கல்யாண குணவிஷயமாகவும்; * சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி யென் மனந்தாழ்ந்து நில்லாதே * என்று தாரகமாகவும், * சரங்களே கொடி தாயடுகின்ற * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே—திருச்சர விஷயமாகவும்; * திருமாலைப் பாடக் கேட்டு மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினளே * என்று தாரகமாகவும், * கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர் * என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே—திருநாம விஷயமாகவும்; * எங்களுக்கே யொருநாள் வந்தூத வுன் குழலின்னிசை போதராதே * என்று தாரகமாகவும், * அவனுடைத் தீங்குழ லீருமாலோ * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசை விஷயமாகவும் காணலா மென்றபடி.

என்றுமொக்க போக்யங்களாயிருந்துள்ள கல்யாண குணாதிகள் தாரகமாய்த் தோற்றுவது, பாதகமாய்த் தோற்றுவதாகிறது — அநுபோக்தாக்களான விவர்களுடைய ப்ரேம ஸ்வபாவ விசேஷங்களாலேயிறே; அல்லது, குணாதிகளின் ஸ்வரூப பேதத்தாலன்றே. ஆகையால், பக்த்யவஸ்தாபேத ஜநிதங்களான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இவ்வோ வஸ்துக்கள் விஷயமாகவுங் காணலா மென்கிறது. குணாதிகள் தாரகங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிற விடத்தில் இரண்டு மொருவர் பேச்சன்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏகப்ரக்ருதிகளாகையாலும், எல்லாருடைய பக்தியும் பகவத் ப்ரஸாத லப்தையான பரபக்தியாகையாலும், அந்த பக்தி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் காட்டுகிற மாத்ரமே யிவ்விடத்தி லபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. * சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற * என்கிற விது பராஜித ராக்ஷஸர் பாசுரமன்றோ, அத்தை * சரங்களாண்ட * என்கைக்கு ப்ரதிகோடியாகச் சொல்லலாமோ வென்னில்; ராமவிஜயம் தமக்கிஷ்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்துக்கிலக்காய், தோற்ற ராக்ஷஸர் தசைபிறந்து, பிராட்டிமார் தசை பிறந்து பேசுமாப்போலே தாமான் தன்மை தோற்றாதே தோற்றராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப் பேசி யநுபவிக்கிறா ரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணி

Srivatsam

யருளுகிற வாசார்யர்க ளருளிச்செய்வது. ஆகையால், தம்முடைய ப்ரேம ஸ்வபாவத்தாலே தத்வஸ்தாபந்நமானபின்பு திருச்சரங்கள் பாதகமாய்த்ததும் தமக்கேயாய்த் தோற்றிப் பேசுகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

அதவா, (தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்ற விவையிரண்டாலும்—அவன்தானே வருமளவும் தரியாமல் வரவுக்குடலாக யத்நிக்கப் பண்ணுவது, வரக்கொள்ள ப்ரணயரோஷத்தாலே தள்ளித் தரித்திருக்கப் பண்ணுவதாம் படியைபிறே சொல்லிற்று; இப்படி விருத்த ஸ்வபாவங்களை யொன்றுதானே விளைக்குமென்னுமிது வேறு சில விஷயங்களிலுங் காணலாமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இந்த) என்று தொடங்கி. அதாவது—இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள், *கோவிந்தன் குணம்பாடி* என்று தொடங்கி, கீழ்ச்சொன்னபடியே ஒரு தசையிலே தாரகமாகப் பேசுவது, ஒரு தசையிலே பாதகமாகப் பேசுவதாம்படி, இவர்களுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கிற கல்யாண குணங்களிலேயுங் காணலாமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக—ப்ரபத்தி வைபவத்தையும்; தத்விஷய வைபவத்தையும், தததிகாரி த்ரைவித்யத்தையும், த்ரிவித ப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ஹேதுக ப்ரபத்தியினுடைய முக்க்யதையையும், அது தனக்கு ஸ்வ ஹேதுபூத பக்த்யவஸ்தா பேதத்தால் வரும் குலைதலையும், அந்த பக்த்யவஸ்தாபேதஞ் செய்விக்கு மம்சங்களையு மருளிச்செய்தார். .... (53)

54. இப்ப்ரபத்தி தனக்கு (தர்மபுத்ராதிகளும்) என்று தொடங்கி கீழுக்தரான வதிகாரிகள் பக்கலிலே ஸாதநதயா அநுஷ்டாநம் காண்கையாலும், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளென்று உபாயங்களோடே ஸஹபடிதமாய்ப் போருகையாலும், *யத்யேந காமகாமேந நஸாத்யம் ஸாதநாந்தரைঃ—முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந நச பக்த்யাঃ—ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே புநঃ—தேந தேநாப்யதே தத்தந்ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே—பரமாத்மாச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தமঃ* என்றும், *இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்* என்றும் இப்படியே சாஸ்த்ரங்களித்தை ஸாதநமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி யோக்யதை யுண்டாகையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையு மருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே, இப்ப்ரபத்தியை யுபாயமாகக் கொண்டால் வரு மவத்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார். (இதுதன்னை) என்று தொடங்கி.

54. இதுதன்னைப் பார்த்தால் பிதாவுக்குப் புத்ரனெழுத்து வாங்குமாபோலேயிருப்பதொன்று.

(இது தன்னைப் பார்த்தால்) என்றது—இச்சேதநனீச்வர விஷயத்தில் பண்ணுமிப்ப்ரபத்திதன்னை யுபாயமென்னப் பார்த்தா லென்றபடி. ஈச்வரன் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக விச்சேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்தி தன்னை நிரூபித்தால் என்றிங்ஙனே அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; அப்போதும் அர்த்த மொக்குமிறே.

(பிதாவுக்குப் புத்ர னெழுத்து வாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று) என்றது உத்பாதகனாகையாலே ஹிதைஷியாய் தானறியாத தசையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்

கொண்டுபோரும் தமப்பனுக்கு, புத்ரனானவன், தானறிந்த தசையிலே என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால், இரண்டு தலைக்கு முண்டான உறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணபூதனாய் ஸர்வதசையிலும் ரக்ஷகனாய்க் கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கும், மகாரவாச்யனான இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக் கவத்யகர மென்றபடி. (எழுத்து வாங்குகை யாவது)—ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை. ... (54)

55. ஆனால் இது தனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) என்று தொடங்கி.

55. இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொருதொழிகை.

(இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது—இப்ப்ரபத்தி தனக்கு அஸாதாரணாகார மென்றபடி. (தன்னைப் பொருதொழிகையாவது)—உபாயவரணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியா யிருக்கை. அதாவது—ஆபாதப்ரதீதியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருக்கை யென்றபடி. அன்றிக்கே, (தன்னைப் பொருதொழிகை) என்கிறவிடத்தில், உபாயத்வேந ப்ரதீதமான தன்னைப் பொருதொழிகையென்று அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்; இப்படி சொன்னாலும், ஸ்வஸ்மிந் நுபாயத்வப்ரதிபத்த்யஸஹத்வமே பொருளாமிறே. ... ... (55)

56. சரமச்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே *யத்யத் ஸாங்கம், தத்தத் ஸாதநம்* என்கிற ந்யாயமிதுக்கும் வாராதோ வென்ன; அங்க ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பிக்கவே அந்த ந்யாயமிங்குவாராதென்று பார்த்து, அது தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (அங்கம்) என்று தொடங்கி.

56. அங்கம் தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை.

(தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகையாவது)—ஸ்வீகாரரூபமான தன்னை யொழிந்த சேதந ப்ரவ்ருத்திகளி லொன்றையும் ஸஹியாதபடி யிருக்கை. ஸாதநரூப ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும் ஸவாஸநத்யாகமிறே யிதுக்கங்கம். *யத்யத் ஸாங்கம்* என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே, இதினுடைய வங்கம் நிவ்ருத்தி ரூபமாகையாலே; இதுதானே யிதினுடைய வநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து. (56)

57, 58, 59. இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருடீகரிக்கைக்காக ஸித்த ஸாத்யோபாயங்களின் படிகளைச் சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற விதுக் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) என்று தொடங்கி. (பொருது) என்னுமளவாக.

57. உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்.

(உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது— ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன்இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனா

Srivatsam

கையாலே, தன்னை யுபாயமென்றால் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்கு மென்றபடி *உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம் நது குணௌ* என்று உபேயத்வத்தோபாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமு மிருப்பது. *யேச வேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:—தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* *சரண்யம் சரணஞ்ச த்வாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:* *அம்ருதம் ஸாதநம் ஸாத்யம் ஸம்பச்யந்தி மநீஷிண:* என்னக்கடவதிறே. (தன்னைப் பொறுக்கும்) என்கிற விவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே—தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொறாமை அர்த்தாத் ஸித்தம். இந்த ஸித்தோபாயம் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமாயிறே யிருப்பது, *இவ்வுபாய விசேஷம் ஸ்வவ்யதிரிக்தமா யிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக் குபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவகாத ஸ்வேதம் போலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது* என்று இவ்வர்த்தத்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. ... . (57)

58. உபயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்.

(உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்) என்றது—ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம், ஸ்வபாரதந்த்ர்ய ஜ்ஞாநரஹிதராய் ஸ்வயத்நபரரா யிருப்பார்க்கு மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வஸ்மிந் உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸஹமுமாய் ஸ்வோத்பத்த்யாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையும் ஸஹிக்குமதா யிருக்குமென்றபடி. *பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா, *உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகைக லப்ய:* ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யாந ஸமாதிபி:—நராணும் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்னக் கடவதிறே.

59. இது இரண்டையும் பொறாது.

(இதிரண்டையும் பொறாது) என்றது-ஸித்தோபாய வரண ரூபமாய், நிவ்ருத்தி ஸாத்ய ரூபமாய், அதிகாரி விசேஷணமாய், ஸ்வரூபாநதிரேகியா யிருக்கிற விந்த ப்ரபத்தி, உபயாஸஹமா யிருக்கு மென்றபடி. ஆகையால் ஸித்த ஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்த வேஷையா யிருக்கிற விந்த ப்ரபத்திக் குபாயத்வ மஸம்பாவித மென்றதாய்த்து.

அன்றிக்கே, (இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) இத்யாதிக்கு—ஆனால் ஸாங்கமாக சாஸ்த்ர விஹிதமான விந்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுக்குச் சொல்லுகிற அங்கந்தா னேதென்ன; அவையிரண்டையுமடைவே யருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்யத்தாலே.

ஆனால் தன்னைப் பொறுப்ப தேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) இத்யாதி.

தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் பொறுக்குமதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாபாந்தரம்) இத்யாதி.

இந்த ஸித்தஸாத்யோபாயங்க ளிரண்டிலும் இப்ப்ரபத்திக் குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பியா நின்றுகொண்டு உக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (இரண்டையும்) இத்யாதி—என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம்.

அதவா, இதி னநுபாயத்வத்தை ஸாதிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்க ளிரண்டையும் தாமே யருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

இதி னநுபாயத்வத்தை ஸ்புடமாக்குகைக்காக ஸித்தஸாத்யோபாயங்களின் படிகளை தர்சிப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸித்தோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) இத்யாதியால்.

அநந்தரம், ஸாத்யோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயாந்தரம்) இத்யாதியால் ;

இவை யிரண்டிலும் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பிக்கிறார் (இரண்டையும்) இத்யாதியால், என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம். இவ்வுபய ஸங்கதிக்கும் வாக்யங்களுக் கர்த்தம் பூர்வவத் .... (59)

60. இப்படி இப்ப்ரபத்தி யுபாயமல்லவாய் விட்டால், பலஸித்திக் கிவன் பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

60. பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

(பலத்துக்கு) என்றது—பல ஸித்திக் கென்றபடி. (ஆத்ம ஜ்ஞாநமாவது)—ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாநம். அதாவது—ததேகசேஷத்வ ததேகரக்ஷ்யத்வங்களையறிகை. (அப்ரதிஷேதமாவது)—நிருபாதிக சேஷியாய் நிருபாதிக ரக்ஷகனான வவன்பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை. அதாவது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. அவதாரணத்தால்—இவை யிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. சரமபதத்தில் சொல்லுகிற பலத்துக்கு, ப்ரதமபதத்தில் சொல்லுகிற வாத்மஜ்ஞாநமும், மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிற அப்ரதிஷேதமுமிறே வேண்டுவது. (60)

61. இப்படியன்றிக்கே, பலஸாதநமாகவிவனுஞ் சில செய்யவேணுமென்றால் வரும் தீங்கென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத) என்று தொடங்கி.

61. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.

(அல்லாதபோது) என்றது—இவ்வளவன்றிக்கே பல ஹேதுவாக விவன் சில செய்ய வேண்டும்போதென்றபடி. (பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாகையாவது)—இவனுடைய ரக்ஷணம் தன்பேறும்படியான வவனுடைய நிருபாதிக சேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. .... (61)

62. ஆனாலும் அநந்த க்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் அழுந்திக் கிடந்தலைகிற தன்னுபத்தை யுணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனான ஈச்வரனை ஸ்வப்ரபத்தியாலே வசீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபத்தை) என்று தொடங்கி.

62. ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே வேண்டுவது.

அதாவது—ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று, தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன்னுபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறானாக ப்ரமித்து, ததேகபாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே தந்நிவ்ருத்திக்கு இவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது—ஆபத் ஸாமாந்யத்தைப் பற்ற; அல்லது, ப்ரக்ருதாபத்து தன்னையே பராமர்சித்தபடி யன்று. .... (62)

63. ஆனாலும், *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்று—ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷ்யபூதனான விச்சேதநனுடைய வபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்கு மென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய வபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ இருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

63. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

அதாவது—நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன்பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது, நீ எனக்கு ரக்ஷ்யமென்றால் அல்லேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை யிசையு மிவ்வளவே என்கை. *ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம்* என்கிறவிடத்தில் சொல்லுகிற வபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதி த்யோதகமித்தனை என்று கருத்து. *யாச்ஞா ப்ரபத்திః ப்ரார்த்தநா மதிః* என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத த்யோதக மென்றிறே இவர்தா மருளிச்செய்தது. ... ... (63)

64. இப்படி அநுமதி ஸாபேக்ஷனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதந மாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எல்லாம்) என்று தொடங்கி.

64. எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும் சைதந்யகார்ய மாகையாலும், ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமை யாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

(எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது)—போக மோக்ஷோபாயங்களிலேதேனு மொன்றிலே யதிகரிக்குமவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டி என்றால், அப்படியே செய்கிறேன் என்னு மநுமதி பூர்வகமாக வதிலிழியவேண்டுகையாலே, அப்படியே ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தால் ஒரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரி விசேஷணத்வ மொழிய, பல ஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்ய

கார்யமாகையாவது) ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமா யிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாந சூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை யறிகைக்கு யோக்யமல்லாத அசேதநம் போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனாகையாலே யத்தை யறிகைக்கு யோக்யனா யிருக்கிற விச்சேதநன் பக்கலுண்டான வநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாந கார்யமாய்க் கொண்டு வந்ததா யிருக்கை. இத்தால்—இவ்வநுமதி சேதநனை வாசியைப்பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாதந கோடியில் அந்வயியா தென்றபடி. (ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாவது) உபாய தசையளவி லன்றிக்கே உபேய தசையிலும், அவன் வ்யாமோஹாநு குணமாகக் கொள்ளும் விநியோக விசேஷங்களில், திருவுள்ளமான படி கொண்டருளவேணு மென்னு மநுமதி யிவனுக்கு நடந்து செல்லுகை. இத்தால் ஸாதநமாகில் பல ஸித்தியளவிலே மீள வேணுமென்று கருத்து. (ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையாவது)—சேஷி செய்யுமதுக் குடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வ பாரதந்த்ர்ய கார்ய மாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப் புறம்பன்றிக்கே ஸ்வரூபமா யிருக்கை. இத்தால் ஸாதநமாகில் ஸ்வரூபாதிரேகியாயிருக்க வேணுமென்று கருத்து. (அசித் வ்யாவ்ருத்த வேஷமாவது)—ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே ஜ்ஞாந சூந்யமான வசித்தில் வேறு பட்டிருக்கிற வாத்மாவினுடைய வாகாரம். இவ்விடத்தில் அவ்வாகார மாவது ஜ்ஞாநகார்யமானவநுமதி. இத்தை (ஸாதநமாக்கவொண்ணாது) என்றது— இப்படி இதினுடைய அஸாதநத்வ ஹேதுக்கள் அநேகமுண்டாகையால் இத்தை ஸாதநமாகக் கற்பிக்கப்போகா தென்றபடி. (அசித் வ்யாவ்ருத்தி வேஷம்) என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாந சூந்யமான வசித்திற் காட்டி லாத்மாவுக்குண்டான ஜ்ஞாத்ருத்வ ரூப வ்யாவ்ருத்தியின் வேஷமான வநுமதியை என்று சப்தார்த்தம். ... (64)

65. ஆனல் இவ்வசித் வ்யாவ்ருத்திதனக்கொரு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அசித் வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

65. அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம், உபாயத்தி லுபகாரஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.

(உபாயத்திலுபகார ஸ்ம்ருதியாவது) *என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்*, *மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்* என்கிறபடியே ஸித்தோபாயமான வெம்பெருமான் தன் திறத்தில் பண்ணின உபகாரங்களை யநுஸந்திக்கை. (உபேயத்தி லுகப்பாவது) அவன் திருவடிகளில் தான் பண்ணும் கைங்கர்யங்களில் *உகந்து பணி செய்து* என்கிற உகப்பும், அத்தா லவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக் கண்டு தனக்கு விளைகிற ப்ரீதியும். ... ... (65)

66. இப்படி இவன்பக்கலுள்ளதொன்று முபாயமன்றாகில் இவனுக்கு தத் ப்ராப்த்யுபாயந்தா னேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உன் மனத்தால்) என்று தொடங்கி.

66. "உன்மனத்தா லென்னினைந் திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு.

அதாவது—இத்தலையிலுள்ள தொன்றும் பேற்றுக் குபாயமல்லாமையாலே, *உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்* என்று—கை கழிந்தவற்றுக்குமொரு போக்கடி.

பார்த்திருக்கக்கடவ உன் திருவுள்ளத்தால் நினைத்திருந்த தென்னென்று, ஹிதைஷி யான அவன் நினைவே உபாயமென்று ஆழ்வாரநுஸந்தித்தபடியே, அவனை ப்ராபிக்கைக்குபாயம்—ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தியாய் ப்ராப்தனாய் பரமதயாளுவாய் இருக்கிற அவனுடைய இச்சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான நினைவென்றபடி. ... (66)

67. அந்நினைவுதானவனுக் கெப்போதுண்டாவதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுதானெப்போது முண்டு) என்று தொடங்கி.

67. அதுதா னெப்போது முண்டு.

(எப்போதும்) என்றது—இவன் யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிகிற காலத்தோடு இன்றோடு வாசியற ஸர்வ காலத்திலு மென்றபடி. .... (67)

68. ஆனால் அது இந்நாள்வரை பலியாதிருப்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அது பலிப்பது இவன் னினைவு மாறினால்) என்று தொடங்கி.

68. அது பலிப்பது இவன்னினைவு மாறினால்.

அதாவது—அவன் னினைவு இவனுக்குக் கார்யகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறின காலத்திலென்றபடி. ... ... (68)

69. இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்தயர்த்தமாக நஞ்சீயர் வார்த்தையை யருளிச் செய்கிறார் (அந்திம காலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

69. “அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகை” என்று ஜீயரருளிச் செய்வர்.

அதாவது—நஞ்சீயர், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலேயுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோவறிகைக்காகச் சென்றெழுந்தருளி யிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், *அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன் றருளிச் செய்யவேணும்* என்ன, *அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் நமக்கிப்போது தஞ்சமென் என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை குலைகைகாணும்* என்றருளிச் செய்த வார்த்தை. ஆகையாலே, ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் குறுப்பாகப்பண்ணும் சிந்தை பலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினா லென்றதாய்த்து. ... (69)

70. ப்ராபகன் ஈச்வரனானாலும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானும் இவனன்றோ, ஆனபின்பு இவன்னினைவை யிப்படி நேராகத் துடைக்கலாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தாவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இச் சேதநன் கையிலுள்ளவற்றில் உபாயத்வகந்தமறத் துடைத்து ஈச்வரனை உபாய மென்று நிஷ்கர்ஷித்தபோதே, ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்தியில் வருமுகப்பும் இவனதன்றிக்கே, உபாயபூதனான ஈச்வரனதேயாய்ப் பலித்து விடுகையாலே (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானு மவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறா ராகவுமாம்.

70. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.

ப்ராப்தா அவனுகையாவது — *ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்* என்கிற ஸ்வதஸ் ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தமடியாக, உடைமையை ப்ராபிக்கு முடையவனைப்போலே இவ்வாத்மாவை ப்ராபிப்பான் தானுயிருக்கை. ப்ராபகன் அவனுகையாவது— தான் இவனை ப்ராபிக்கு மிடத்தில் †ப்ராப்திக்கு உபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகுணவிசிஷ்டனுய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுன தானுயிருக்கை. ப்ராப்திக்குகப்பான் அவனுகையாவது—ஸ்வத்தினுடைய லாபத்திலே தத் போக்தாவான ஸ்வாமி ஹ்ருஷ்டனுமாப்போலே, இவனை ப்ராபித்தால், ப்ராபிக்கப் பெற்றோமே! என்று உகப்பானும் இவ்வாத்மாவுக்கு நித்யபோக்தாவான தானுயிருக்கை. இவை மூன்றும் (அவனே) என்கிற அவதாரணத்தாலே—இவற்றிலிவனோடு அந்வயிப்பதொன்றுமில்லை யென்கை.

இதில் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் அவனே) என்கையாலே — இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்தில் அந்வயமில்லை யென்னுமிடமும், (ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவவனே) என்கையாலே ஸ்வப்ரயோஜநத்தில் யெல்லுமிடத்தில் அந்வயமில்லை யென்னுமிடமும் ஸித்தமாய்த்து. .... (70)

71. ஆனல், ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யமான கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களை யுடையவனுகையாலே ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கு அர்ஹனு யிருக்க, இவை யிரண்டினுடையவும் நிவ்ருத்தி இவனுக் கெவ்வழியாலே வருகிறதென்கிற சங்கையிலே அத்தை யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்தியாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

71. ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய பலம்; ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி சேஷத்வ பலம்.

அதாவது —ஜ்ஞாத்ருத்வ நிபந்தநமான கர்த்ருத்வ முண்டாயிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்திக்குத் தானொரு யத்நம்பண்ணுமை யிருக்கையாகிற இந்த ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி, பராதீந ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிமத்த்வமாகிற பாரதந்த்ர்யத்தின் கார்யம்; அப்படியே, போக்த்ருத்வ முண்டா யிருக்கச்செய்தே அத்தலையை ரஸிப்பிக்குமதொழிய தனக்கென்ன ஒன்றில் ரஸயின்றிக்கே யிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜன நிவ்ருத்தி, பராதிசயாதாயகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற சேஷத்வத்தின் கார்யம். இத்தால்—பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்க ளிரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவ்வாகாரங்களை யறியவே இவையிரண்டும் தன்னடையே வருமென்றதாய்த்து. (71)

72. ஆனல் இப்படி ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களிலந்வயமற்றிருக்குமாகில், இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரப்ரயோஜந) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

72. பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்; தத்விஷய ப்ரீதி சைதந்யபலம்.

அதாவது —*அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* *வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்* *உனக்கே நாமாட் செய்வோம்* என்கிறபடியே—பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யரூப ப்ரவ்ருத்தி இவனுடைய ப்ரவ்ருத்த்யுத்யோகரூபமான

† ப்ராபிப்பிக்கு முபாயமும் என்று பெரியார் திருத்துவர்.

ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். *நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிறபடியே—அத்தலையி லுகப்புக் குறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனுயிருக்கிற அந்த பரனை விஷயமாக வுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய அசித்வ்யாவ்ருத்திரூபமான சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்கை. *படியாய்க் கிடந்துன்பவளவாய் காண்பேனே* என்னக்கடவதிறே. இத்தால்—பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்திகளை யுடையனுன சேதநனுடைய ப்ரயத்ந சைதந்யங்களுக்கு, பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்கள் சொல்லிற்ருய்த்து. ... . (72)

73. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தர்மங்களா யிருக்கச் செய்தே, சேஷத்வாதிகளை ப்ரதாநமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை தததநுகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது ? மற்றைப்படிதா னுனுலோ வென்ன வருளிச்செய்கிருர் (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

73. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

(அஹமர்த்தமாவது)—*ப்ரத்யக்த்வேந அஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான Srivatsam ஆத்ம வஸ்து; ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன—தத்கதமான ப்ரகாசத்வாநுகூலத்வங்கள்; *ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா* *ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம்* என்று இவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்த மென்னும்படி) என்றது—பஹிரங்க நிரூபகதயா புறவித ழென்னும்படி யென்றபடி. (தாஸ்யமாவது)—சேஷத்வம். இது (அந்தரங்க நிரூபகமாகையாவது)—பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படியிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. இத்தால் நிரூபகமாகையாவது—வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற் காட்டில் வ்யாவர்த்திப்பிக்குமதாகையாலே, தாஸ்யம் ஈச்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித்வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்; இப்படி நிரூபக த்வயமும் வஸ்துவுக்கு அபேக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ரகாரதயா லப்த ஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற் காட்டில் உண்டான வாசியை யறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்தமான சேஷத்வமே அந்தரங்கநிரூபகமாயிருக்குமென்றதாய்த்து. (இறே) என்று—இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமுமாய் ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தமுமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை த்ருதீயபதத்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதமும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். *தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:, நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவச* இத்யாதிகளு முண்டிறே. *அடியே னுள்ளான்* என்ருரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிறேயிது. இப்படி சேஷத்வம் அந்தரங்க

ப்ரணவத்தில் - அகாரவாச்ய ஜகத் சேஷபூதன் மகாரவாச்யன் அதிலுபமான் ஆதிமெ சேஷத்வம் சொல்லவே . ஜ்ஞாநானந்த ...

நிரூபகமாகையாலே நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளையே ததநுகுணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து. ... ... (73)

74. இது ஸ்வரூப நிரூபகமாகில் ஆத்மாவுள்ளவன்றே தொடங்கி யுண்டாய்ப் போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலிதுதான் ஔபாதிகமாய் நடக்கக் காண்கையாலும். தாஸ்யமாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி.

74. இதுதான் வந்தேறியன்று.

(இதுதான்) என்று ப்ரக்ருதமான தாஸ்யத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (வந்தேறியாவது)—ஆகந்துகம். (அன்று) என்கையாலே—ஸ்வாபாவிக மென்றபடி. *ஸ்வோஜ்ஜிவநேச்சா யதி தே ஸ்வ ஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி, ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர* *நானு முனக்குப் பழவடியேன்* என்னக்கடவதிறே. .... (74)

75. ஆனால், வந்தேறியாக விவக்ஷிதங்களவை என்ன? இதுக்கு விரோதிகளானவையென் றருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்று தொடங்கி.

75. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி.

ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது—நானெனக்குரியனென்றிருக்கை. அந்ய சேஷத்வமாவது—பகவதந்யவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை. இவற்றை வந்தேறியென்கிறது—இவனுடைய அவித்யாதிகளடியாக வந்தவையாகையாலே. ... (75)

76. இவை இதுக்கு விரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிறார்மேல் (சேஷத்வ விரோதி) என்று தொடங்கி.

76. சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்; தச்சேஷத்வவிரோதி ததிதர சேஷத்வம்.

(சேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்) என்றது—நானெனக்குரியனென்றிருக்குமளவில் ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேஷத்வத்தை யுதிக்க வொட்டாதென்றபடி. (தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதர சேஷத்வம்) என்றது—ஸ்வாதந்த்ர்யங் குலைந்து சேஷத்வத்துக் கிசைந்தாலும் பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருக்குமது நிருபாதிக சேஷியான அவன்பக்கல் சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்க வொட்டாதென்றபடி. ... (76)

77. (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி உபபாதித்த அர்த்தத்தை முதலிக்கிறார்மேல் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

77. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக் கழியாதபேர் அடியானென்றிறே.

அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமானரூபமாயும் ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமாயும் இரண்டு வகைப்பட்டிறேயிருப்பது; அதில் இங்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆர்ப்பு) என்கையாலே—அதினுடைய திரோதாயகத்வமும் ஆகந்துகத்வமும் தோற்றுகிறது; அத்தை (துடைக்கையாவது) ஸதாசார்யோபதேசாதிகளாலே

ஸவாஸநமாகப் போக்குகை. (ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியான்) என்றது—ஔபாதிகமான வர்ணாச்ரமாதிகளாலேவந்து அழிந்துபோம் நாமங்கள் போலன்றிக்கே, யாவதாத்மாநுவர்த்தியான நாமம் தாஸனென்னுமதென்றபடி. (இறே) என்று இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. *தாஸபூதாஸ் ஸ்வதஃ* *ஆத்மதாஸ்யம்* இத்யாதிகள் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். ஆகையால், ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகள் ஔபாதிகம். தாஸ்யம் ஸ்வாபாவிகமென்னக் குறையில்லே யென்று கருத்து. (77)

78. அதுவென்? க்ராமகுலாதிகளால்வரும் வ்யபதேசமன்றோ நடந்துபோகுகிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ராம) இத்யாதியால்.

78. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்தஹேது.

அதாவது—க்ராமகுலாதி வ்யபதேசம் அஹங்காரஜநகமாகையாலே ஸ்வரூபஹாநிரூபாநர்த்தகரமென்றபடி. ஆகையால், அவற்றாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்லனென்று கருத்து. .... (78)

79. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல் (ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யஃ) என்று.

79. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யஃ"

Srivatsam

"ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபிஃ, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி". இத்தால்—பகவதேகபரனாயிருக்குமவன் க்ராமகுலாதிஸம்பந்தங்களையிட்டுச் சொல்லப்படுமவனல்லன், பகவத்ஸம்பந்தத்தையிட்டுச் சொல்லப்படுமவன்; அவனுக்கு அந்த க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் பகவானே யென்கிறது. (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்த்யாதிகள் தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு நிதாநமின்னதென்றும், ஏவம்பூதனுடைய ப்ரயத்நசைதந்யப்ரயோஜநமும் சேஷத்வாதிப்ராதாந்யஹேது ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாந்தரங்க நிரூபகத்வமென்றும் இப்படியிருக்கிறவிது ஸ்வாபாவிகம், ஏதத் விரோதிகள் ஔபாதிகமென்றும், தந்நிவ்ருத்தியிலாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்ய நிரூபகமாயிருக்குமென்கையாலே யிவ்வர்த்தத்தை மூதலித்தும், க்ராம குலாதிகளா லிவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னல்லனென்றும், உக்தார்த்தத்தில் ப்ரமாணமுஞ் சொல்லுகையாலே, (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்யந் தொடங்கி யிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால்—ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமங்களில்லே, விஷய நியமமேயுள்ளதென்னுமிடமும், அவ்விஷயந்தானின்னதென்னுமிடமும். அவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகளுடைய த்ரைவித்யமும், ப்ரபத்தியையுபாயமாக்கினால் வருமவத்யமும், ப்ரபத்திதன்னுடைய ஸ்வரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (79)

80. அநந்தரம், அதிகாரி சோதநம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்தமாகையாலும், (உபேயத்திலுகப்பும்) என்றும் (பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்

தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்) என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ் ப்ரஸக்தமாகை யாலும், த்வயநிஷ்டனனவதிகாரிக்கு உபயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபா யோபேயாதிகாரங்களில் இச்சேதநனின்னவின்னபடி யிருக்கவேணு மென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்டரை நிதர்சநமாக்கிக்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

80. உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கை யாண்டானையும்போலே யிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெரு மாளையும் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரையும் சிந்த யந்தியையும்போலே யிருக்கவேணும்.

(உபாயத்துக்கு) என்றது—உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போதென்றபடி. உபா யாதிகாரத்துக் கென்னவுமாம். அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத் தில்) என்று பாடமானபோது, உபாயவிஷயத்தி லென்றபடி. இப்படியே மற்றை யதுவும். ... ... (80)

81. அவர்களைப்போலேயிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை தர்சிப்பிக் கைக்காக, அவர்கள்தங்கள்படிகளை யடைவேயருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில் பிராட் டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளையருளிச்செய்கைக் குடலாக ப்ரதமத்திலே உபயர்க்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார். (பிராட்டிக்கும்) என்று தொடங்கி.

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

அதாவது—*தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்* என்றிருந்த பிராட்டிக்கும் *ரக்ஷ மாம்* என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில்வாசி, *சீதோ பவ* என்று நெருப்பை நீராக் கினாப்போலே *தக்தோ பவ* என்று விரோதிவர்க்கத்தை பஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல சக்தியுண்டாகையும், ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத் தள்ளித் தன்னை நோக்கிக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் நோக்கிக்கொள்ளுகைக் கீடான சக்தி தனக்கில்லாமையுமென்கை. ... ... (81)

82. ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை யருளிச் செய்கிறார் (பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று.

82. பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

(ஸ்வசக்தியை விடுகையாவது)—நாயகரானபெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது நம்முடைய சக்தியால் நம்மைரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாசக மென்று ஸ்வசக்தியைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதொழிகை *அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச் சாநுபாலநாத், ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹதேஜஸா* என்றாளிறே. (லஜ்ஜையை விடுகையாவது)—துச்சாஸநன் ஸபாமத்யே துகிலை யுரிகிற வளவில் லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருதலைபிடிக்குகை யன்றிக்கே இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு 'பெருமாளே

ரக்ஷகர்' என்று விச்வஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம், அத்தனையளவன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தசையிலே 'இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன்' என்று மஹாவிச்வாஸம்பண்ணி மஹாஸபாமத்யே இவள் லஜ்ஜையைவிட்டதிறே அரிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்) அதாவது—ஸ்வரக்ஷண ஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டானென்றபடி. ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை ஒரு ஸேவகனடிக்க. அவன் அது பொறுமல் அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொன்று தானும குத்திக்கொள்வதாகவிருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு க்ஷுத்ரசேதநன் தன்னபிமாநத்திலேயொதுங்கினதென்னுமிவ்வளவுக்காகத் தன்னை யழியமாறினபடி கண்டால் பரமசேதநனபிமாநத்திலே யொதுங்கினல் அவனென்படுமோ! என்று, ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களையடையவிட்டு அந்தநாயோபாதியாகத் தம்மை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு அப்போதேவந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவிதிருவாசலில் கைப்புடையிலே புகுந்து கண்வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ... ... (82)

83. இனி உபேயாதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான இளைய பெருமாள் படியை விஸ்தரேணவருளிச்செய்கிறார் (பசியர் என்று தொடங்கி.)

> 83. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறு முண்ணவேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணு மென்னுமாப்போலே காட்டுக்குப்போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேணும் எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும் ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும் என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்த பின்பு, காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம் பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே நிருவெண்கொற்றக் குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து அடிமைசெய்தார்.

அதாவது—பசியராயிருப்பார், தங்கள் பசியின் கனத்தாலே, இதுக்குமுன் பாக்கின சோறும் இப்போ தாக்குகிற சோறும் எல்லாம் நாமே யுண்ணவேணும் என்று மநோரதிக்குமாப்போலே; பெருமாள் காட்டுக்கெழுந் தருளுகிறபோது, *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தரான இளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிற படியைக்கண்டு, நீர்நில்லும் என்று நிர்ப்பந்தித்தருள * குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே, க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்த: ப்ரகல்பதே * என்றும், கங்கை கடந்தேறினவன்று மீளவிடுகைக் குறிப்பாக அவர் அநேகமருளிச்செய்ய* ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ* என்றும் சொல்லுகையாலே பிரியில் தாமுளராக மாட்டாமையை முன்னிட்டு * குருஷ்வ மாம் * என்றவநந்தரத்திலே, *தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ர பிடகாதர:, அக்ரதஸ் தே கமிஷ்யாமி பந்தாந மநுதர்சயந். ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநிச பலாநிச: வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்* என்கையாலே ஸ்வ சேஷத்வாநுகுணமாக அடிமை செய்யவேணுமென்றும், ததநந்தரத்திலே * பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே *

என்கையாலே— அது தன்னிலு மின்னவின்ன வடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும்; பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையும் என்ன, * ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம் வசந மப்ரவீத் * என்று—நந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய்; பிராட்டி முன்னிலையாகக் கையுமஞ்சலியுமாய் நின்று * பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத * என்கையாலே— அடிமை செய்யுமளவில் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி உசித கைங்கர்யங்களிலே யேவிக்கொள்ள வேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தா ரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி. திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது, தம்மோடுகூட அடிமை செய்கைக் கொருவரு மில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே யடிமைசெய்து கைங்கர் யாபிநிவேசத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் தொடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமும் ஓரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திரு வெண்கொற்றக் குடையை யெடுக்கை திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற விரண்டடிமையை ஏககாலத்தில் செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. *சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோநுஜகாமஹா* என்கிறது ஸ்ரீராமாயண மன்றோ வென்னில்; காட்டுக் கெழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபிஷேகார்த்தமாக வலங்கரித்து, தம்முடைய திவ்யாந்த:புரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தி திருமாளிகையை நோக்கித் திருத்தேரிலே யேறிப் பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாக திருவயோத்யா காண்டத்திலே சொல்லப் பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்கது சேராது. ஆனல், இவர் என்கொண் டிப்படி யருளிச்செய்தா ரென்னில்; பாத்மபுராண ப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார். *அத தஸ்மிந் திநே புண்யே சுப லக்நே சுந்விதே, ராகவஸ் யாபிஷேகார்த்தம் மங்களஞ் சக்ரிரே ஜநா:* என்று தொடங்கி பரக்கச்சொல்லிக்கொண்டு வந்து, *மந்த்ர பூத ஜலைச் சுத்தைர் முநயஸ் ஸம் ச்ரித வ்ரதா:—ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேத மயாந் சுபாந்—அபிஷேகம் சுபஞ்சக்ரு: காகுத்ஸ்தம் ஜகதாம் பதிம்— தஸ்மிந் சுபதமே லக்நே தேவ துந்துபயோ திவி—நிநேது: புஷ்ப வர்ஷாணி வவர்ஷுச்ச ஸமந்தத:—திவ்யாம்பரைர் பூஷணைச்ச திவ்யகந் தாநுலேபநை:— புஷ்பைர் நாநா விதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹ:—அலங்க்ருதச்ச சுசுபே முநிபிர் வேதபாரகை:—சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ் ததா—பார்ச்வே பரத சத்ருக்நௌ தாளவ்ருந்தம் விவேஜது:—தர்ப்பணம் ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண:—ததார பூர்ண கலசம் ஸுக்ரீவோ வாநரேச்வர:—ஜாம்பவாம்ச்ச மஹா தேஜா புஷ்ப மாலாம் மநோஹராம்—வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்ப்பூரம் ததௌ ப்ரியாத்—ஹநூமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் சுபம்—பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ் ஸமுபாஸிரே* என்று பாத்ம புராணத்தில் உத்தரகண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதா மத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே, *சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்* என்றது தோற்றவிறே (திருவெண்கொற்றக் குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து) என்றருளிச் செய்தது. ... (83)

84. பெரிய வுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்; சிந்தயந்திக் குடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

84. (பெரியவுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்) ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை பெரியவுடையார் என்றுரைத்து நம் முதலிகளருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாளெழுந்தருளி தம்மையங்கீகரித்து *இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா* என்றவன்று தொடங்கி திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய், பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாச்ரமத்துக் காவலாக வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டு போக, அப்போது பிராட்டி இவரை யொரு வ்ருக்ஷத்தின்மேலே கண்டு *என்னை யிவனிப்படி யபஹரித்துக் கொண்டு போகாநின்றான்* என்று இவர் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்த ஆர்த்த த்வநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு *உனக்கிது தகாதுகாண்* என்று தர்மோபதேசம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே, *நம்ப்ராணனோடே யிது கண்டிருக்கக் கடவோமல்லோம், யுத்தம்பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யக் கடவோம்* என்று அத்யவஸித்து, அதிபலபராக்ரமராகையாலே யவனோடே மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி, அவன் கையாலே யடிபட்டு விழுந்து தந்திருமேனியை விட்டாரிறே. பிள்ளை திருநறையூரரையர் ஸகுடும்பமாக திருநாராயணபுரத்தில் வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புகுந்தவளவிலே, பரஸமயிகள் அந்தக் கோயிலிலே அக்நி ப்ரக்ஷேபத்தைப் பண்ண, உள்ளு நின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச் செய்தே, அந்த வெம்பெருமான் திருமேனிக் கழிவு வருகிறபடியைக் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமொக்க முடிவதாக வத்யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரை விட்டுப் போகோம் என்று நிற்க, அவர்களும் தாமும் கூடவதுக்குள்ளே நின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(சிந்தயந்திக் குடம்பு தன்னடையே போயிற்று) அதாவது *காசித் ஆவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும்—தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா. தச்சித்த விமலாஹ்லாத க்ஷீண புண்யசயா ததா—ததப்ராப்தி மஹா து:கவிலீநாசேஷ பாதகா—சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம்—நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா* என்கிறபடியே திருக்குரவையி னன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தேறப் போவதாகப் புறப்பட்டவளவிலே, குருதர்சநத்தாலே போகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்யாநம்பண்ணி, தத்கதசித்தை யாகையாலே வந்த நிர்மல ஸுகத்தாலும் ததப்ராப்தி நிபந்தநமான நிரவதிக து:கத்தாலும் ப்ரக்ஷீணாசேஷ புண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாப க்லேசத்தாலே தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்குத் தானுபேக்ஷிக்க வேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை. ... (84)

85. ஆக இப்படி நிதர்சநபூதர்படிகளைச் சொல்லி, இனி யிவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி **வாக்யத்வயத்தாலே.**

85. உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலைய வேணும்; உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்.

அதாவது—உபாயத்துக் கதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான சக்தியும், தான் பரிக்ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும்; உபேயத்துக் கதிகாரியாம்போது, சேஷியைப் பிரியாதே நின்று எல்லாவடிமையு மவனேவினபடி செய்யவேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு தீங்குவரில் அதுகண் டாற்றமாட்டாமல் தன்னுடம்பை யுபேக்ஷிக்கையும், தத்விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே யிருக்கையாவது— இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து.

86. விஷ்ணோः கார்யம் ஸமுத்திச்ய தேஹ த்யாகோ யதா க்ருதः—ததா வைகுண்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவः என்று ஆக்நேய புராணத்திலும், *தேவகார்ய பரோபூத்வா ஸ்வாம் தநும் யः பரித்யஜேத்—ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்ய மபி பாதக க்ருந் நரः* என்று வாயவ்யத்திலும், *ரங்கநாதம் ஸமாச்ரித்ய தேஹத்யாகம் கரோதியः—தஸ்ய வம்சேம்ருதாஸ் ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்* என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விசேஷித்து ஆச்வமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்திலே *அக்நி ப்ரவேசம் யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா—ஸ யாத்யக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந மமாலயம். ப்ராணாம்ஸ் த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம் ப்ரபந்நோ ப்யநாசகம்—பால ஸூர்ய ப்ரகாசேந வ்ரஜேத் யாநேந மத் க்ருஹம்* என்று பகவான்தானே யருளிச் செய்கையாலும், இப்படி மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாகம் அநந்ய ஸாதநனான இவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ, ப்ரபந்நரா யிருக்கிற பிள்ளைதிருநறையூரரைய ரித்தை யநுஷ்டிப்பா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

86. இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

அதாவது. *இதம் குர்யாத்* என்று ஒருவிதிப்ரயுக்தமாய் வருமதிறே ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம் பண்ணி யிவனுக்குக் கைவிடலாவது, அங்ஙனன்றிக்கே, தன் விரஹத்தி லாற்றப் போகாதபடி போக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராகப்ரயுக்தமாய் வருமது வருந்தியும் கைவிடப் போகாதிறே யென்கை. .... (86)

87. வைதமாய் வருமளவில் ஸுத்யஜமாய், ராகப்ராப்தமாய்வருமளவில் துஸ்த்யஜமாவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (உபாயத்வ) இத்யாதியாலே.

87. உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

(உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்) என்றது-வைதமாய் வரும் தசையில் தேஹத்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாந மிவனை ஸாதநதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தேஹத்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி. (உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்) என்றது—

ராக ப்ராப்தமாய் வரும் தசையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநிவரக் கண்டிருப்பதில் முடிகையே நல்லது என்று தேஹத்யாகந்தன்னை புருஷார்த்தமாக வநுஸந்திக்கை யாலே, அவ்வநுஸந்தாந மிவனை யதிலே மூளுவிக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, வைதமாய் வரும்போது, பகவத் விஷயத்தி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம் இதுக்கு நிவர்த்தகமாம்; ராக ப்ராப்தமாய் வரும்போது, அவ்விஷயத்தில் உபேயத்வாநுஸந்தாந மிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமா மென்னவுமாம். .... (87)

88. இப்படியொரு ஸாதந புத்த்யா வன்றிக்கே, தத் விஷய ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே ஸ்வதேஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக்கூடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்த) இத்யாதியாலே.

88. அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணும் என்றிரா நின்றால், ப்ராப்தவிஷயப்வணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

அதாவது—ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனானவன், தன்னை யழியமாறி யாகிலும் அவ்விஷயத்தை லபிக்கவேணுமென்று ஸ்வதேஹத்யாகத்திலே ப்ரவர்த்தியாநின்றால், ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப் பற்றத் தன்னையழியமாறுகையாகிறவிது கூடுமென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமன்றோ வென்கை. ஒரு வேச்யையளவிலே யொருவன் அதிஸக்தனாய்க்கொண்டு போருமவனாய், அவளுக்கு வ்யாதி கனக்கவந்தவளவிலே * இவள் ஆறியெழுந்தவாறே நான் என் தலையையரிந்து தருகிறேன் * என்றொரு தேவதைக்கு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையையரிந்துகொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிறே. .... (88)

Srivatsan

89. உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்குடலாக மற்றுஞ் சொன்ன அநுஷ்டாநங்கள்போலன்றிக்கே, உபாயதயா சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே, அநந்ய ஸாதநனுக்கு அநநுஷ்டாநமான விந்த தேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த்யஜமா யிருந்ததே யாகிலும், உபாய கோடியிலே யந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநுஷ்டாநமும்) என்று தொடங்கி.

89. அநுஷ்டாநமும் அநநுஷ்டாநமும் உபாயகோடியிலந்வயியாது.

அதாவது—அநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வசக்தித்யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகாராந்தர்ப்பூதமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாதாப் போலே, அநநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வதேஹத்யாகமும், உபாய புத்த்யா அநுஷ்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியி லந்வயியாது; உபேயாதிகாரத்திலே யந்தர்ப்பவிக்குமத்தனை என்கை. உபாயதயா சாஸ்த்ர ஸித்தமே யாகிலும், உபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது. அங்ஙனன்றாகில் ப்ரபந்நனானவ னுபாயபுத்தியற உபேயபுத்த்யாபண்ணுகிற புண்யதேச வாஸாதிகளு முபாயகோடியிலே அந்வயிக்க வேணுமிறே. ... ... (89)

90. அன்றிக்கே, இந்த ப்ரவ்ருத்திதான் உபாய கோடியிலேயந்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலைதல் வருமித்தனையிறே, அது ப்ரேமபரவசர்க்கு

அவத்யமன்றென்கைக்காக ப்ரேமபரவசர் ப்ரவ்ருத்திகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (அநந்யோபாயத்வமும்) என்று தொடங்கி.

90. அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

அநந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது *திருந்தவே நோற்கின்றேன்* *நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்* *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *ஓதிநாமம்* *ஊராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல்* *உலகறியவூர்வன் நான்=மன்னியபூம் பெண்ணைமடல்* என்று நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே யிழிகை. அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது—அத்தலைக் கதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, *நமக்கே நலமாதலில்* என்றும், தூமலர்த்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்* என்றும்—தனக் கதிசயம் தேடத்தொடங்குகை. அநந்ய தைவத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது. *காமதேவா வுன்னையுமும்பியையும் தொழுதேன்* *பேசுவதொன்றுண் டிங்கெம்பெருமான்* என்று காமன் பக்கலிலே தேவதா புத்தி பண்ணி யாராதிக்கை. (காணா நின்றோமிறே) என்றது—ப்ராப்ய வஸ்துவின் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பேரளவுடையவர்கள் பக்கலிலு முண்டாகக் காணாநின்றோமிறே என்கை. முன்புசொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபாயகோட்யந்வயம் வஸ்துகத்யா வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, நேரேயுபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானவையிறே யிவை; ஆகையால் ப்ரேமபரவசர்க்கிது அவத்யமன்றென்று கருத்து. ... ... (90)

91. இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞாநமூலமாய் வருமவையொன்று மாதரணீயமன்றோ என்ன வருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாந) இத்யாதியாலே.

91. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்.

(ஜ்ஞாந விபாகமாவது)—*ஞானங் கனிந்தநலம்* என்கிறபடியே—ஜ்ஞாநத்தினுடைய பரிபாகரூபையான பக்தி; அதின் கார்யமான (அஜ்ஞாநமாவது)—அந்த பக்த்யதிசயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகாபாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது—அதி ச்லாக்யங்களா யிருக்குமென்றபடி. கர்ம நிபந்தநமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து. .... (91)

92. ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியி லொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாய) இத்யாதியாலே.

92. உபாயபலமாய் உபேயாந்தர்ப்பூதமா யிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது.

(உபாயபலம்) என்றது—ஸித்தோபாயமான வவன் பண்ணின க்ருஷிபலமென்றபடி. *மயர்வற மதிநல மருளினன்* *பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த

காரமர்மேனி நங் கண்ணன்* என்றும்—ஏவம்பூத ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனு மவனேயிறே; ஆகையாலே, பக்திபாரவச்ய நிபந்தநமான இப்ப்ரவ்ருத்தியை யுபாயபல மென்கிறது. (உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்குமது) என்றது—ப்ராப்ய த்வரையின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப்பெல்லாம் நம்மை யாசைப்பட்டிப்படி படப்பெறுவதே! என்று அவன் முகமலருகைக் குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை தொடக்கமான விந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க்கொண்டு உபேயத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமென்கை. (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றது—ஏவம்பூதமானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகா தென்றபடி. ... (92)

93. இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகா தென்னுமிடம் சொல்லி, அவை தனக்கு ஸித்தோபாய ஸாம்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஸாத்ய ஸமாநம்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

93. ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

அதாவது—ஸாத்ய வஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநமென்றும், பல விளம்பத்தை ஸஹியாதே சீக்ரமாக கார்யம் செய்து கொடுக்குமென்றுமிறே இதர ஸாதநங்களிற் காட்டில் ஸித்தஸாதநத்துக் கேற்றம்; ஸாத்யத்தில் ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாதநபரிக்ரஹந்தன்னி லிழிகிறது; அவை இரண்டு மிவற்றுக்கு முண்டென்று கருத்து. எங்ஙனே யென்னில்; மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திகள் சேஷிக் கதிசயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூப ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநங்களா யிருக்கையாலும். மடலூருதல் நோன்பு நோற்குதல் செய்வனென்று துணிந்தபோதே ஸர்வேச்வரன் த்வரித்துக்கொண்டு வந்து இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிக்கொடுக்கையாலே பலவிளம்பாஸஹங்களா யிருக்கையாலும், ஸித்தஸாதநம்போலே இதரஸாதநங்களிற் காட்டிலேற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாக இவற்றி லிழிகிற வாகாரமு மொத்திருக்கையாலே. இத்தால்—ஸித்தோபாயத்தை யொழியவு மிதுதானே கார்யம் செய்யவற்றாகையாலே தத் ப்ரதிபந்தக மென்னும் தூஷணமில்லை யென்று கருத்து அன்றிக்கே, (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றத்தை யின்னமும் முகபேதத்தாலே யுபபாதிக்கிறார் (ஸாத்ய) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. அதாவது—பால் மருந்தாமாப்போலே ஸாத்ய வஸ்து தானே ஸாதநமாகையாலே ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்யத்தோ டொத்திருக்கு மென்றும், ஸாத்யத்தை ப்ராபிக்கு மளவில் காலவிளம்பத்தைப் பொறாது கடுக ப்ராபித்துவிடுமென்றுமன்றோ ஸாதநாந்தரத்திற் காட்டில் ஸித்த ஸாதநத்துக் கேற்றம்; இப்போதிது சொல்லுகிறது, இவ்வாகார த்வயமும் ஸாத்ய ப்ராவண்ய ஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகையாலே, தானடியாக விளைந்து க்ஷணகால விளம்பம் பொறுமல் துடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்ய ப்ராவண்ய மடியாகவிறே மடலெடுக்கை முதலான விஸ்ஸாதநத்தி லிழிகிறதென்கை. ஆகையாலே, ஏவம்பூத ப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுச் செய்கிற விப்ப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யஞ்செய்கைக் குடலாமித்தனை யல்லது தத்ப்ரதிபந்தகமாகா தென்று கருத்து.

ஆக, (இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வர, பிள்ளை திருநறையூரரையர் ப்ரவ்ருத்தி வ்யாஜத்தாலே, பகவத் ப்ரபந்நனு யிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத்விஷய ப்ராவண்யத்தால் வரும் ஸ்வதேஹ த்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாய புத்த்யாவநுஷ்டித மல்லாமையாலே அநுதானுபாய கோடியிலந்வயியாது, வஸ்துகத்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேம பரவசர்க்கு தோஷாயவன்று. புத்தி பூர்வகமாக வநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும் படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக் கண்டவர்கள் பக்கலிலும் காண்கையாலே; இவை தான் அஜ்ஞாந மூலமேயாகிலும் ப்ரேம கார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவை யாகையால் அதிச்லாக்யங்கள், ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது; அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றே விவற்றின் பெருமையென்று சொல்லு கையாலே உபேயாதிகாரத்தில் (தன்னைப் பேணுமை) என்று சொன்ன விது அநந்ய ஸாதநத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னு மதிசங்கா பரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது. (93)

94. ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம் விஷய வைலக்ஷண்யாதீநமத்தனையன்றே, சமதமாதி யாத்மகுணங்களன்றே அதிகாரத்தை யினுங்குவிப்பதென்ன; அவை தன்னையு மிதுதானே யுண்டாக்கு மென்கிறார் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

94. இவனுக்குப் பிறக்குமாத்மகுணங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

Srivatsam

சமதம நியதாத்மா *அமாநித்வம்* இத்யாதியிற் சொல்லுகிறபடியே—இச் சேதநனுக் குண்டாகத்தக்க வாத்மகுணங்கள் தா னனேக முண்டிறே; அவை யெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம்—(ப்ரதாந ஹேதுவாகையாவது)—அநு கூலஸஹவாஸ சாஸ்த்ராப்யா ஸாசார்யோபதேசாதிகளான ஹேத்வந்தரங்களிற் காட்டில் முக்யஹேதுவாயிருக்கை. ... ... (94)

95. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணுகிறார். (மாற்பால்) என்று தொடங்கி.

95. *மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப* *பரமாத்மநி யோரக்த:* *கண்டு கேட்டுற்றுமோந்து.*

மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு—நூற்பால் மனம்வைக்க நொய்விதாம் என்று—ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யை களான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடே யணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸை வைக்க வெளிதா மென்றும்; *பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி* என்று—பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனாய் அத்தாலே பரமாத்மேதர விஷயத்தில் விரக்தனானவ னென்றும்; *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு—கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலு மைங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரிய வள வில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்* என்று—பெரிய பிராட்டியாரும் தேவருமா யொரு தேசவிசேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக்கண்டு அங்கே ப்ரவணனாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விரக்தனானே னென்றும்; பகவத் ப்ராவண்ய மிதரவிஷய விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. .... (95)

96. பகவத்ப்ராவண்ய மாத்ம குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநஹேது வென்று ப்ரஸ்தாவித்து, இதரவிஷய விரக்தி ஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை

தர்சிப்பிப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்று.

96. ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்.

சமமாவது—அந்தః கரண நியமநம்; தமமாவது—பாஹ்ய கரண நியமநம். *சமச் சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹः* என்னக்கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்யம் தமச்சமः* என்கிற விடத்தில், *தமோ பாஹ்ய கரணாநா மநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம்—சமோந்தః கரணஸ்ய ததா நியமநம்* என்றிறே பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது. மாறிச் சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்த சம தமங்களுண்டான விடத்தில் அல்லாத குணங்கள் தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுத்வம், ஸகலாத்ம குணோத்பத்திக்கும் ஹேதுவென்னு மிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாக்கி, இவ்வாத்ம குணங்களில் ப்ரதாந மேதென்கிற சங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம். .... (96)

97. இந்த சமதமங்க ளுண்டானல் இவனுக் குண்டாகக்கடவ பலபரம்பரையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவையிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

97. இவை யிரண்டு முண்டானல் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்: திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும்; ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுரும்.

பகவத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சமதமங்களைக் கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்குப் பூர்வ பாவியானவளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த சமதமங்க ளிரண்டுமுண்டானல் ஆசார்யன் கைபுகுருகையாவது—இவ்வாத்மகுணம் கண்டுகந்து ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாகவுபதேசிக்கும்படி யிவனுக்கு வச்யனாகை. *தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய—யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்* என்று சமதமோபேதனைக்கொண்டு உபஸந்நனவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்வதः உபதேசிக்கச் சொல்லிற்று. இந்த ச்ருதியில் ஆசார்யோபஸத்திக்குடலாகச் சொன்ன சமதமங்களுக்கு, *ஏதேந ச்ரவணோபயுக்த மவதாநம் விவக்ஷிதம்—நதூபாஸ நோபயுக்தாத்யந்தேந்த்ரிய ஜயாதிः* என்றிறே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று. (ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகையாவது)—*தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்* என்று—திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, தது பதேசமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவன்நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. *ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ விதுः* என்கையாலே *ப்ராஹ்மணாதீநம்* என்கிற விடத்தில், ப்ராஹ்மண சப்தத்தால்—ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுருகையாவது)—*மந்த்ராதீநஞ்ச தைவதம்* என்று—திருமந்த்ர மிட்டவழக்காயிருக்குமவனாகையாலே, அர்த்தஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத் ப்ரதிபாத்யனான தா னிவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனாகை

(ஈச்வரன் கை புகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே—ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது)—*தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்* என்று-உபய விபூதியுமீச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனைப் கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்ய பூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக் கத்யந்த ஸுலபமாகை. .... (97)

98 இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்து, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று அது நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே.

98. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே.

இது தனக்கு ப்ரயோஜநம், இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதமஹேது சமதமங்களாகையாலே, அவச்யமிவை யிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணு மென்கை. ஈச்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப மீச்வரனாலே என்கிற ஸ்தாநத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச் செய்தது. ... ... (98)

99. இந்த சமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

99. இதுதான் ஐச்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸகர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

ஐச்வர்யகாமர்க்கு சப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத் ஸாதநாநுஷ்டாந தசையில் சமதமாதிகள் வேணும்; *இந்த்ரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா* *படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று* என்னக்கடவதிறே. *ஐம்புலன்வென்று* என்றது—மநோ நியமநத்துக்கு முபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா சமாதி வேணும்; *தஸ்மாதேவம்வித் சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்* *புன்புல வழியடைத் தரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர்கொளீஇ* என்னக்கடவதிறே. ப்ரபந்நாக் கதிகாரார்த்தமாக சமாதி வேணும்; *ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை:—பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்தௌ க்ருஷ்ணைகஸாதந:* *அடக்கரும்புலன்கள் ஐந்தடக்கி யாசையாமவை—துடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற் கணின்ற வென்னை* என்னக் கடவதிறே. (99)

100. இப்படி யதிகாரி த்ரயத்துக்கு மபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாக வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக் கென்கிறார் (மூவரிலும்) என்று தொடங்கி.

100. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

இவனுக்கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும். ... ... (100)

101. அவ் வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மற்றை யிருவர்க்கும்) என்று தொடங்கி.

101. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்தவிஷயநிவ்ருத்தியே யமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

அதாவது—சப்தாதி போகபரனான வைச்வர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ர நிஷித்த விஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்தி மாத்ரமமையும்; தது பய வ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ர விஹித விஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐச்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாரத்தில் ஸாதந தசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியும், பல தசையில் போக்யதா புத்த்யாப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும்; உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலே பலதசையில் அந்வயமில்லையே யாகிலும், உபாஸநதசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கையும் ஸ்வாதிகார பஞ்ஜகமாகையாலே விஹித விஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்றதாய்த்து. ... ... (101)

102. தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதா புத்த்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி யெங்ஙனே யென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் சிலர்க்கு) என்று தொடங்கி.

102. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

(சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது—ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத் தத்வரான பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜநமோஹநமான தத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவத்தாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்) என்றது—தத்வ யாதாத்ம்ய தர்சிகளான ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மை யநுபவிக்க இட்டுப் பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய ப்ரவணமா யநர்த்தப்படுவதே" என்று அந்ய விஷய ஸங்கமறும்படி யவன் பண்ணும் பரம க்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது— அளவிலிகளான அஜ்ஞாந ப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் *மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸঃ* என்கிறபடியே—அதிகாராநுகுணமாக வவனாசரித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளையும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்களாசரித்துப் போந்தபடிகளையும், சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யோபதேச க்ரமத்தாலுமறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை யநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்கப் பிறக்குமென்றபடி. ... ... (102)

103. இவ்வோஹேதுக்களால் பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (பிறக்கும் க்ரமம்) என்று தொடங்கி.

103. பிறக்கும் க்ரமமென் என்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்; அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்.

(அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கையாவது)—சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரந்தன்னை யொன்றாக வறியாதபடி யாக்குகை. (அருள் அருசியை விளைக்கையாவது)—விஷயாந்தரங்களைக் காணும்போது அருவருத்துக் காரித்துமிழ்ந்துபோம்படி பண்ணுகை. (ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கையாவது)—ருசிசெல்லச்செய்தே, அவர்களாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்தமே பலிக்கும் என்று; விஷயஸ்பர்

சத்திலிழிய நடுங்கும்படி பண்ணுகை. ஆகையால் இக்க்ரமத்திலே பிறக்குமென்று கருத்து. .... (103)

104. இந்த த்ரிவித ப்ரபந்நர்க்கும் ஸௌந்தர்யாதி த்ரயத்திலோரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதுக்கு நிதாநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது) என்று.

104. இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.

அதாவது —(அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) இத்யாதியால் — இவர்களுக்குச் சொன்ன ப்ரபத்தி ஹேதுக்களானவை ஓரொன்றி னூற்றத்தைப்பற்றச் சொன்னப்போலே, (அழகாலே பிறக்கும்) என்று தொடங்கிச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுக்களான விவையும் ஓரொன்றி னூற்றத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால் —பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடியான க்ருபையும் அச்சத்துக்கடியான ஆசாராநுஸந்தாநமு முண்டா யிருக்கச்செய்தே, பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித் தநுபவிக்குமவர்களாகையாலே வடிவழகிலே எப்போதும் நெஞ்சு பற்றிக்கிடக்கையால் விஷயாந்தரங்களை யறியாதபடி பண்ணுமவ்வழகே அவர்கள் பக்கலுறைத்திருக்கும்; ஜ்ஞாநாதிக்ய ப்ரபந்நர்க்கு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும் பயஹேதுவான ப்ராக்தந சிஷ்டாசாராநு ஸந்தாநமு முண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவன் தன் க்ருபையை முழுமடைசெய் தெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான க்ருபை யவர்கள்பக்க லுறைத்திருக்கும். அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே காதாசித்கமாக விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவமும் அருசிஹேதுவான க்ருபையும் ஒருமர்யாதை யுண்டாயிருக்கச் செய்தே, பூர்வர்க ளாசாரங்களையே பலகாலம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு போருகையாலே பயஹேதுவான வவ்வாசாரங்கள் அவர்கள் நெஞ்சிலே யூன்றியிருக்கும். இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற ஓரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிற தென்றதாய்த்து. .... (104)

Srivatsam

105. விஷய வைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷயாந்த ராஜ்ஞாநம் விளைய வும் கூடும். ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய வாசாராநுஸந்தாநத்தாலே அவிஹித விஹித விஷய ஸ்பர்சத்தி லச்சம் விளையவும் கூடும், அநாதிகால மாசைப்பட்டு மேல் விழுந்து போந்த விஷயங்களிலே யருசி பிறக்கை அகடிதமிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதானவனருளாலே பிறக்கும்போதைக்கு அபேக்ஷிதாம்சத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அருசி) என்று தொடங்கி.

105. அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்சந மபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

(தோஷ தர்சநமாவது)—போக்யதா புத்த்யா பரிஷ்வங்கிக்கிற யோஷித்தேஹம் *மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி ஸமுதாயமாய் சர்மாவநத்தமாய் துர்கந்தியாயிருக்கும்படியையும், போகந்தானல்பமாய் அஸ்திரமாய் துக்க மிச்ரமாய் அநர்த்தாவஹமா யிருக்கும்படியையும் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கை.

106. ஆனால் அதுவோ பின்னை அருசிஹேது வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அது) இத்யாதியால்.

106. அது ப்ரதானஹேது வன்று.

(ப்ரதாந ஹேதுவன்று) என்றது—அதுவுமொரு ஹேது, முக்யஹேதுவன்றென்றபடி. ... ... (106)

107. ஆனால் ப்ரதாந ஹேதுதானேதென்ன (அப்ராப்ததையே ப்ரதாந ஹேது என்கிறார்.

107. அப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேது.

(அப்ராப்ததையாவது)—பகவ தேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தால்—அருளருசியை விளைக்குமிடத்தில் தோஷ தர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையால், தோஷ தர்சநமும் அப்ராப்தி தர்சநமும் தத்வவித்துக்களுடைய அருசிக்கு கௌணமுக்ய ஹேதுக்களா யிருக்கு மென்றதாய்த்து.

108. *மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப* இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத் விஷயத்தில் குணங்கண்டிழிகிறவோபாதி, இதுவும் தோஷங் கண்டே விடுகிறதானாலோ வென்ன (பகவத் விஷயத்தி லிழிகிறதும் குணங் கண்டன்று) என்கிறார்.

108. பகவத்விஷயத்தி லிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று ; ஸ்வரூபப்ராப்த மென்று.

ஆகிலெத்தாலேயென்ன (ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று) என்கிறார். அதாவது—பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாண குணங்களடியாக வன்று. இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே என்கை. ... ... (108)

109. கீழ் தாமருளிச் செய்தபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

(இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது—இதர விஷயங்களி லருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை; பகவத் விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே, தோஷ தர்சநத்தையும் குண தர்சநத்தையும் இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும் போதென்றபடி. (குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியாவது)—பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து அலமராநிற்க சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே குண ஹீநமென்று சிந்தித்த தசையிலே, பின்னையும் *அவனை யல்ல தறியேன்* என்று அவன் பக்கலிலே அத்யபிநிவேசத்தைப் பண்ணுகை. தோஷாநு ஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது)—மாதா பித்ராதிகளும் பார்யா புத்ராதிகளும் ஜ்ஞாதிகளும் பந்துக்களும் க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போகங்களை யநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்க பஹுளத்வாதி தோஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே யறிந் தநுஸந்தியா நிற்கச் செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேசம் நடந்து செல்லுகை. இவை யிரண்டுங் கூடா தென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாந தசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது)—தத்வ வித்துக்களான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமானார் ஸாராஸார விவேகவத்தயா விஷய தோஷாநுஸந்தாந முண்டாயிருக்கச்செய்தே, சாஸ்த்ர விஹித

தயா ப்ராப்தமென்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோதிவை கூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளவேணு மென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. (109)

110. குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டதென்னவருளிச்செய்கிறார் (கொடியவென்னெஞ்சம்) என்று தொடங்கி.

110. *கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்* *அடியேன் நான் பின்னு முன்சேவடி யன்றி நயவேன்* என்றுநின்றார்களிறே.

அதாவது—*கடியன்* என்று தொடங்கி *அறிவரு மேனி மாயத்தன்* என்னுமளவும்—ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோ வறியாதவன், ஒருவர்க்கு மெட்டாதவன், வஞ்சகன், துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவன் என்று அவன் குண ஹாநியைச்சொல்லி, இப்படியிருந்தானாகிலும், அதிலோக க்ரூரமான வென்னெஞ்சு அவனையல்ல தறியாதேயிருக்குமென்றும். வேம்புக் கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேம்பையே புஜிக்குமதொழிய கரும்பைக் கண்டாலும் விரும்பாது, அப்படியே, *கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு* என்னும்படி நிரதிசயபோக்யனைநீதானே வேம்புபோலே விரஸனானவன்றும், த்வத நந்யார்ஹ சேஷ பூதனை நான் எனக்கு வகுத்தசேஷியான உன் திருவடிகளை யொழிய வாசைப் படேனென்றும் *மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்கள் அருளிச் செய்யா நின்றார்களிறே என்கை. .... (110)

111. *குணை ர்தாஸ்ய முபாகத:* என்றாரு மில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (குணக்ருத தாஸ்யத்திலும்) என்று தொடங்கி.

111. குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

(குணக்ருத தாஸ்யமாவது)—அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றடிமையாயிருக்கை. (ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாவது)—சேஷத்வைக நிரூபணீயமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த் தடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூப மிப்படி யிருந்தாலும், குணாதிக விஷயமாகையாலே குண க்ருத தாஸ்யமு மிவ்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியா நிற்கும்; ஆகையிறே, சேஷத்வைக நிரூபகரான இளையபெருமாள் தாமப்படி அருளிச் செய்ததும். ஆனாலும், குணக்ருதமானது ஔபாதிக மாகையாலே அப்ரதாநமாய், மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநமா யிருக்கும்; அத்தைப்பற்றவிறே தத் ப்ராதாந்ய ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது. .... (111)

112. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல் (அநஸூயைக்கு) என்று தொடங்கி.

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—அத்ரி பகவா னாச்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையநுவர்த்தித்திருந்த வநந்தரம், தத்பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி சென்று அநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து. *பந்துஜநத்தையும் அபிமாநத்தையும் ஐச்வர்யத்தையும் விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டிலேபோந்தவிது தைவயோகத்தாலேயுமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று, நகரஸ்தனாகிலுமாம், வநஸ்தனாகிலுமாம் நல்லவனாகிலுமாம் தீயவனாகிலுமாம், ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தாவேகிடீர்,

நீரிப்படி எப்போதும் பெருமாள் விஷயமாக வநுகூலித்துப் போரும் என்ன; பிராட்டி, லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலே யிட்டிருந்து, எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வதஃ உண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவர்தாம் குணுதிகரா யிருக்கையாலே, என்னுடைய பாவபந்தத்தை குணநிபந்தநமே யென்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாச்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக்காட்ட வொண்ணுமையாலே நானவர்பக்க லிருக்கு மிருப்பை யறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமானவன்றும் நானவர்பக்க லிப்படி காணு மிருப்பது* என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. .... (112)

113. இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதாநமாகில், சேஷி செய்த படி கண்டிருக்குமதொழிய, அநந்யோபாயத்வாதிகள் குலேயும்படி யவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேருமோ வென்கிற சங்கையை யநுவதிக் கிருர் (பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால். அத்தைப் பரிஹரிக்கிருர் (அதுக்கடி ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

113. பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னேச் சேருமோ வென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதான் ஔபாதிக மன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

ப்ராவண்யமாவது—அதிமாத்ர ஸ்நேஹம். அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷய வைலக்ஷண்யமன்றோ வென்ன, (அதுக்கடி ஸம்பந்தம்) என்கிருர். (ஸம்பந்தமாவது)—சேஷசேஷிபாவம். அதுதான் குணக்ருதமாயும் வாராதோ வென்ன, (அதுதான் ஔபாதிகமன்று, ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்கிருர். (ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்றது—இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை. .... (113)

114. இத்தால் கீழ்ப் பண்ணின சங்கைக்குப் பரிஹாரமானதே தென்ன வருளிச்செய்கிருர் மேல் வாக்யத்ரயத்தாலே.

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலேயும்; அது குலேயாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்திசேரும்.

(அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவ மில்லாதபோது குலேயும்) என்றது—அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தமடியாய் வருகிற ப்ராவண்ய கார்யமான பகவதநுபவ மில்லாதபோது க்ஷணகாலமும் நில்லா தென்ற படி. (அது குலேயாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங் களுமா யிருக்கும்) என்றது—அந்தஸத்தை யழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெ டுக்கை முதலான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும், பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமை யாலே தவிருவோமென்ருலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக் கதிசய கரங்களாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையாலே பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்) என்று—உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருத சங்கையைப் பரிஹரித்துத் தலேக்கட்டுகிருர். .... (114)

பிள்ளேலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம். ப்ரதம ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

Srivatsam